

Suvannon seudun sukututkijoiden 10-vuotisjuhla

Kuka minä olen? Mistä olen tullut? Missä ja miten esi-isäni ovat eläneet? Nämä ovat kysymyksiä, joita jokainen sukututkija esittää itselleen. Kysymyksiä on varmasti enemmänkin. Mitä pitemmälle sukututkimus etenee, sitä enemmän nousee esille uusia kysymyksiä.

Oman taustansa tunteminen on tärkeää jokaiselle ihmiselle. Se on hyvin mielenkiintoista. Historia saattaa tuoda esiin mitä ihmeellisimpiä asioita. Tavallisen, arkisen elämän avautuminen vuosien ja vuosisatojen takaa on myös merkityksellistä. Enimmäkseenhän ihmiset ovat arkeaan eläneet.

10 vuotta sitten Suvannon seudun sukuja tutkineet havaitsivat, että heillä on paljon yhteistä. Tutkittiin samoja sukuja. Elinolosuhteet tällä alueella olivat samantapaiset jokaisen viiden pitäjän alueella. Olisiko viisasta yhdistää voimansa?

En tiedä, tietäneekö kukaan, kuka ensimmäisen kerran esitti tämän ajatuksen. Joka tapauksessa se on ollut viisas ajatus! Suvanto-järven ympäristöpitäjien sukututkijat kokoontuivat 10 vuotta sitten 14. huhtikuuta 2002 kello 13 neuvottelemaan asiasta.

Metsäpirtin, Vpl. Pyhäjärven, Raudun, Sakkolan ja Vuokselan sukututkijat päättivät ryhtyä yhteistyöhön. - Siitä se alkoi ja 10 vuodessa on saatu aikaan paljon.

Kertoessaan sukututkimuspiirin historiasta **Kalevi Hyytiä** ihmetteli, miten vuosien aikana sukututkimuksen menetelmät ovat muuttuneet ja kehittyneet. Aluksi juostiin arkistosta toiseen. Muistitietoa oli perheissä ja lähisuvun keskuudessa. Se kirjattiin muistiin. Monet faktat piti kuitenkin etsiä arkistoista. Nyt arkistot löytyvät olohuoneistamme. Tietotekniikka on ihmeellinen asia. Mitä uutta tuokaaan sukututkimukseen DNA?

Vuosien aikana on kokouksissa käsitelty monia asioita. Piirin jäsenet ovat esitelleet omia sukututkimuksi-

"Suloisessa Suomessamme oisko maata armaampaa..."

aan. Erilaisia vihjeitä on jaettu toinen toistemme kesken. On kuultu luento muun muassa ortodoksisuudesta, karjalaisista arkistolähteistä ennen 1700-lukua sekä inkeriläisyydestä.

Monilla suvuilla on yhteyksiä rajan taakse inkeriläisten asuma-alueille. Olivathan rajat avoimia ennen vuotta 1917.

Alueemme kartta-aineisto on mielenkiintoista. Kylien kehitys on nähtävissä verrattaessa esim erkiksi 1700-luvun lopun verotuskarttoja 1900-luvun karttoihin.

Ensimmäinen suuri, yhteinen projektimme oli vuoden 1818 henkikirjojen puhtaaksikirjoitus. Lähes jokainen ryhmämme jäsen oli työssä mukana. Tuloksena olivat monisatasivuiset monisteet, joista voidaan nähdä, keitä on tuolloin asunut pitäjämme eri kylissä. Työ on myös nähtävissä piirimme sivustolla www.suvannonsuvut.net.

Sieltä löytyy muutakin kokoamaamme materiaalia. Erityisen mielenkiintoisen on kirjaluetelo, johon on kootu pitäjiämme koskevaa kirjallisuutta: yleisteoksia, historiaa, sukututkimuk-

sia, sotakirjoja jne.

Yksi suuri työllistäjä oli myös vanhojen kirkollisten historiakirjojen saataminen alueeltamme digitaaliseen muotoon. Nyt ne ovat löydettävissä Suomen sukuhistoriallisen seuran internet-sivuilta. Enää ei siis näiltä osin tarvitse mennä arkistoon, vaan omalla kotikoneella on löydettävissä tietoa.

Kalevi Hyytiän historiakatsauksen aikana pyöri valkokankaalla kuvakollaasi piirin toiminnasta vuosien varrelta. Sen oli koonnut **Heikki Malakamäki**. Kuvakollaasi tuki Kalevi Hyytiän esitystä. Kuvissa näkyi koustilanteita, retkikuviamme Kannakselta, arkistokuvia Viipurin maakunta-arkistosta yms. Paljon on ehditty ja monia eri ihmisiä on ollut mukana!

Osmo Tuokko kertoi suurimasta projektistamme, työnimeltään "sotasurmaprojekti". Jokaisesta pitäjäs-
tä on projektin työryhmässä edustaja. He kokoavat materiaalia vuosien 1917–1921 tapahtumista pitäjämme alueella.

Näistä vuosista on pitäjämme historiissa kerrottu varsin vähän. Näi-

tä aikoja koskevat asiat ovat myös olleet varsin arkoja sekä vaiettuja. Työ alkoi vaatimattomasta ajatuksesta tutkia, kuinka paljon miehiä kuoli alueeltamme vapaussodan aikana. Pian huomattiin, että tuolta ajalta on hyvin vähän tutkittua materiaalia. Tiedot on koottava eri arkistoista, sanomalehdistä ja muista lähteistä. Tietoa löytyy paljon, mutta sen keruu vie aikaa.

Mielenkiintoisia asioita on tullut esille. Tiesitkö, että tuohon aikaan:

nälänhätä uhkasi sekä ihmisiä että karjaa. Tällöin ihmisiä kehoitettiin keräämään jäkälää ravinnoksi sekä ihmisille että karjalle.

inkeriläisiä pakolaisia saapui runsaasti Suomen puolelle pitäjämme alueelle.

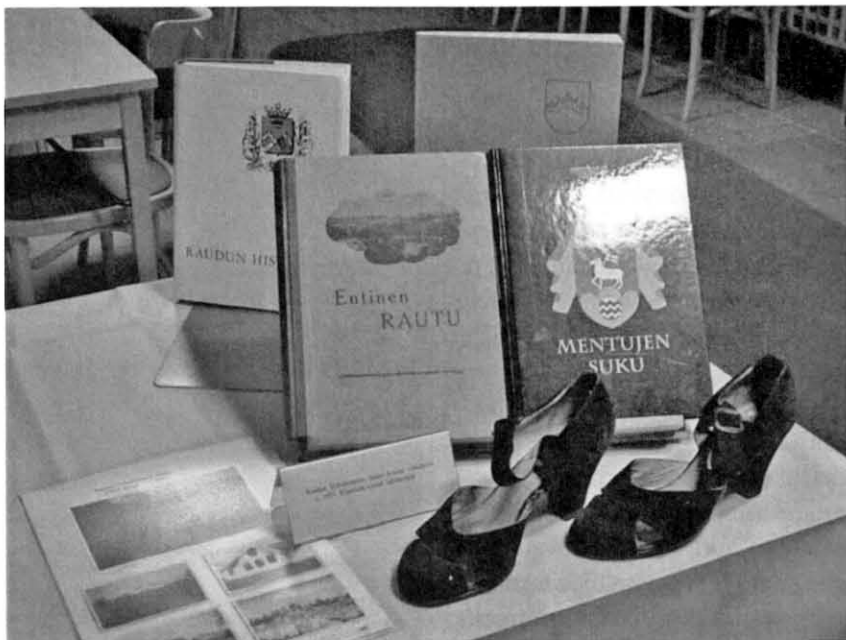
Pyhäjärven Noitermaalla, Sakkolan Kiviniemessä sekä Raudussa on ollut vankileirit.

Sakkolan naiset leipovat kahdessa päivässä 15 000 piirakkaa, kun Rautuun oli pyydetty lähettämään sotilaille pääsiäiseksi jotain.

Lotta Svärd -järjestöä ei vielä ollut, mutta sotamartat toimivat vaatehuollossa, sairaanhoidossa sekä ruoanlaitossa.

Monet tiedot täsmentyvät vielä projektin edetessä. Mitä mielenkiintoista vielä löytyykään?

Työryhmä on jo tehnyt suuren työn.

Varpu-Leena Sumsa oli tuonut näyttelyyn valokuvia Raudun Sirkiänsaaren koulusta sekä kengät, jota oli käytetty Sirkiänsaaren laajennetun koulun vihkiäisissä 1937.

Materiaalin kokoaminen jatkuu vielä. Muun muassa Käsisalmen sanomat on oiva lähde. Lehdistä löytyy esimerkiksi vuosittain erilaisia katsauksia pitäjämme tilasta koskien juuri tätä sota-aikaa ja siitä johtuvia olosuhteita.

Työryhmän tuloksista on tarkoitus julkaista kirja. Ennakkotiedot kertovat, että sitä odotetaan suurella mielenkiinnolla ja osittain juuri siksi, että

alueeltamme ei tällaista tietoa ole aiemmin koottu.

Nyt 10 vuotta myöhemmin on kiitosten aika. Kiitokset kuuluvat jokaiselle, joka näiden vuosien aikana on ollut mukana ja siten tuonut oman panoksensa yhteiseen työhön sukututkimuksen saralla.

teksti ja kuvat
Leena Repo